

Julia

Világszerte Nr. 1

Natalie Anderson

Az elfelejtett feleség

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Natalie Anderson, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A JÚLIA 670. eredeti címe: *The Forgotten Gallo Bride* (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)
• *Magyarra fordította:* Scheer Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 670. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-584-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

„Igyekezz, miután beütöted a kódot! Be kell jutnod, mielőtt észrevenné, hogy kinyílt a kapu. És mindenképpen érij oda sötétedés előtt, különben nincs esélyed...”

Hiába visszhangzott a fülében Jasper figyelmeztetése, a vihar miatt jóval korábban sötétedett, mint gondolta. Alig látott a zuhogó esőben. Jéghideg ujjjaival bepötyögte a kódot, és várt. A masszív kovácsoltvas kapu meg sem moccant. Már éppen azon volt, hogy még egyszer megpróbálja, ám ekkor kattantást hallott.

A *Belépni tilos!* felirattal ellátott kapu nyikorogva kitárult. Miközben visszarohant az autójához, megcsúszott a nedves úton. Elnyomott egy káromkodást. Meg kell őriznie a hidegvérét! Beugrott az autóba, és áthajtott a bejáraton. Alighogy bejutott, a kapu csörömpölve bezárult mögötte. A nedves kavics csikorgott az autó kerekei alatt. A kert éjig érő fáinak árnyékában még sötétebb volt, mint az úton. Gyorsabb fokozatra állította az ablaktörlőt, és bekapcsolta a reflektort. Lépésben tette meg az utat a felhajtón egészen a házig. A kétemeletes, gigantikus György korabeli udvarház vigasztalan látványt nyújtott. Csupán egyetlen ablakában pislákoló némi fény, az épület összes többi része sötétségbe borult.

Zara Falconer szíve a torkában dobogott, amikor közvetlenül a hatalmas bejárati ajtó előtt leállította a motort. Egész álló nap vezetett, mégis hihetetlennek tűnt, hogy most itt van. Az elmúlt egy évben nem telt el úgy nap, hogy ne képzelte volna el a viszontlátást a férfival. Minden lehetséges variáció megfordult a fejében. Hogy véletlenül összefutnak az utcán vagy valamilyen rendezvényen, hogy a férfi mégiscsak felkeresi...

De végül Jasper talált rá, az ő kérése volt, hogy látogassa meg a férfit, akinek annyi mindent köszönhet. Jaspernek fogalma sem volt róla, hogy nyitott kapukat dönget. Zara másra sem vágyott hónapok óta, mint hogy viszontlássa azt az embert, aki gyökerestül felforgatta az életét.

Most pedig itt állt a háza előtt, csuromvizesen, hullafáradtan – és Jasper intése ellenére sötétedés után.

Mire elért a bejárati ajtóhoz, még jobban csöpögött belőle a víz, de nem törődött vele. El sem tudta képzelni, hogy fog reagálni a férfi az ő felbukkanására. Mosolyogni fog? Együttérző lesz, és gondoskodó? Vajon mi lesz az első szava?

Néhány pillanatig az izgalomtól bénultan állt az ajtó előtt, majd szégyenlősen elmosolyodott, és megnyomta a csengőt. Nagyon kevés időt töltöttek együtt, Tomas mégis megváltoztatta az életét. Zara azóta folyton rá gondolt. Csak arra vágyott, hogy újra együtt legyenek.

A saját szívdobogásától nem hallotta a férfi közeledő lépteit. Egyszer csak kinyílt az ajtó, és ott állt előtte Tomas Gallo.

Agyonmosott fekete farmerében és vékony, fekete pulóverében most magasabb és soványabb volt, mint ahogy Zara emlékeiben élt. A haja megnőtt, kócosan hullott a homlokába. Barna bőre ellenére sápadtnak tűnt, a többnapos borosta pedig kiemelte markáns arcélét. Feszültség és rosszkedv áradt belőle. Csak a szeme nem változott semmit. Vagy talán mégis: a sötétbarna, átható szempár, melynek pillantása örökké kifürkészhetetlen maradt Zara számára, most még titokzatosabbnak tűnt.

Tomas Gallo egy pillanat alatt lenyűgözte a lányt – akárcsak annak idején.

– Mit keres maga itt? – dörmögte a férfi. Zara arcáról lehervadt a mosoly. – Hogy jutott be ide?

Tomas Gallo magyarázatot követelt, Zarának pedig egy hang sem jött ki a torkán. A férfi nyilvánvalóan nem ismerte meg. Dühösen és bizalmatlanul méregette, a felismerés szikrája sem csillant meg a szemében.

– A kert már lassan egy éve nem látogatható, nem értem, hogy jutott át a kapun.

– Nem azért jöttem, hogy megnézzem a kertet – nyögte ki Zara döbbenetén.

– Akkor miért jött? – vakkantotta a férfi. – Akármilyen is akar rám szólni, nem kérek belőle.

Zara teljesen leblokkolt. Lehetséges, hogy Tomas tényleg nem ismeri meg? Tény, hogy ő valóban megváltozott az elmúlt egy évben, de ami a külsejét illeti, csak a frizurája lett más, no meg az öltözködési stílusa. De ettől még nem vált felismerhetetlenné!

Össze kell szednie magát! Nem azért tett meg ekkora utat, hogy most visszaforduljon a küszöbről. Az igazi változás éppen ezen a téren történt benne. Már nem adja fel olyan könnyen.

– Nem akarok semmit eladni. Azért jöttem, hogy segítsek.

Tomas meghökkent.

– Nincs szükségem segítségre.

– De, Jasper szerint igenis szüksége van rá.

Jasper szerint Tomas még mindig nem épült fel teljesen a balesetéből, de ezt nem hajlandó beismerni. Zara akkor is segíteni fog neki, ha a férfi nem akarja elfogadni! Ezt szilárdan elhatározta. Tartozik neki ennyivel.

Tomas tetőtől talpig végigmérte a lányt, de nem felismerés tükröződött a tekintetében, hanem valami más, ami cseppet sem volt hízelgő Zarára nézve.

– Nem tartok igényt a szolgálataira – vetette oda megvetően.

A lány megpróbálta lenyelni a sértést.

– De hiszen még nem is tudja, miben segíthetek.

– Hogy őszinte legyek, nem is érdekel. Feltételezem, valamilyen... masszázsról van szó, nem igaz?

Zara nem hitt a fülének.

– Azt hiszi, azért jöttem, hogy megmasszírozzam?

– Többek között... – mustrálta a férfi olyan tekintettel, hogy a lány hirtelen meztelennek érezte magát.

– Jasper máskor is küldött magának lányokat, akik ilyesfajta örömben részesítették? – kérdezte Zara elvörösödve.

– Nem. Valójában ez egyáltalán nem jellemző Jasperre.

Zara kihúzta magát. Nem volt már az a naiv kislány, aki nem tud kiállni magáért. Nem fog megfutamodni, akármilyen ellenséges is Tomas!

– Nem azért jöttem, hogy szexuális szolgáltatásokat nyújtsak.

– Hát akkor miért jött?

– Jasper úgy tudja, hogy egész hétvégén egyedül lesz...

– Na és? Jasper szerint nem tudok meglenni két napig egyedül?

– Ezt vele kell megbeszélnie. Én csak azt teszem, amire Jasper megkért.

– Bocsásson meg a félreértésért. Köszönöm, hogy idefáradt, de most már nyugodtan elmehet. Jasper téved, teljesen jól megvagyok segítség nélkül is.

Tomas nem rejtette véka alá, mennyire idegesíti a lány felbukkanása. Zara fel nem foghatta, hogy viselkedhet ilyen udvariatlanul. Tényleg nem emlékszik rá? Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy soha többé vissza se nézzen, de képtelen volt belenyugodni, hogy Tomas egyszerűen meg sem ismeri.

– Tényleg nem tudja, hogy ki...?

Ebben a pillanatban a zivatar jégesővé változott. Üveggolyó nagyságú jégdarabok zúdultak le az égből, fülsiketítő zajjal kopogtak a háztetőn, a kavicsos úton, Zara autóján. A lány szavai belevesztek a lármába, és Zara sem értette, mit mond a férfi, csak feltételezte, hogy befelé invitálja a házba. Csakhogy ekkor már ő maga is olyan dühös volt, hogy tapodtat sem mozdult. Tomas erre megragadta a karját, és magával húzta. Az ajtó becsapódott a hátuk mögött.

A házban hűvösebb volt, mint kint, a viharban. Zara szívverése felgyorsult. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy megcsapta a férfi illata. Amikor Tomas elengedte a karját, egy pillanatra összeért a kezük. Zara beleborzongott az érintésbe. Még mindig elképesztő hatással volt rá a férfi közelsége.

– Maradhat, amíg el nem vonul a vihar – mondta Tomas, és felkapcsolta a villanyt.

Nem kínálta helytel vagy itallal, nem hívta be a meleg szobába, éppen csak nem hagyta, hogy útnak induljon ebben az ítéletidőben. A férfi komoly dilemma előtt állt, amit Zara nem

kis kárörömmel fogadott. Tomasnak nyilvánvalóan semmi kedve nem volt ahhoz, hogy őt szórakoztassa, ugyanakkor egyedül sem akarta hagyni ebben a túlméretezett, barátságtalan házban.

Egy évvel ezelőtt még egészen máshogy viselkedett. Sokat viccelődött Jasperrel, nagyon határozott volt, de még az arroganciája is másképp működött. Nem volt ilyen rideg és lekezelő. Nem volt ennyire távolságtartó. Igaz, akkoriban sem akart semmit Zarától, de kedves volt hozzá, flörtölt vele, és elérte, hogy a lány felszabadultan viselkedjen vele. Aztán pedig... Zara arca lángolni kezdett az emlékektől.

– Miss...

– Falconer – mutatkozott be Zara az új nevével. – Zara Falconer.

Tomas arca meg sem rezdült a keresztneve hallatán.

– Jasper arra kért, hogy néhány napig vezessem a háztartást.

– Túl fiatal ahhoz, hogy házvezetőnő legyen.

Zara keserűen elmosolyodott. Hányszor hallotta már ezt a mondatot! Valóban fiatalabbnak látszott a koránál, de ettől még sem butább, sem ügyetlenebb nem volt másoknál. Sőt kifejezetten nagy volt a munkabírása, amit éveken át bizonyított is.

– Nem vagyok olyan fiatal, mint amilyennek látszom.

Tomas elgondolkodva vizsgálta az előtte álló csuromvizes lányt. Lehet, hogy ő nem is tudja, miért küldte ide Jasper, Tomas számára azonban nyilvánvaló volt, mire megy ki a játék. A barátja már hónapok óta rágja a fülét, hogy randiznia kellene. Szerinte minden gondját megoldaná, ha szép nővel szórakoztatná magát. De Jasper téved. És ő ezt meg is mondja neki, mihelyt megszabadul ettől a lánytól.

Az viszont meglepő volt, hogy a barátja nem egy 90/60/90-es katalógusmodellt küldött a nyakára, mint amilyenekért ő maga bolondult. Ez a lány túlságosan bájos volt a vékony tornacipőjében, csuromvizes farmerjában és könnyű kabátjában, amely egy pillanatig sem védte az esőtől. Persze ha alaposabban szemügyre vette az ember, tényleg látszott, hogy már nem húszéves.

Amikor ajtót nyitott neki, zavartan mosolygott, és az eső úgy ült meg bársonyos bőréen, mint a harmat. Sűrű, sötét haját laza copfba kötötte, néhány elszabadult, nedves tincs az arcára tapadt. Hatalmas, zöldeskék szeme és telt, rózsás ajka volt, ha pedig mosolygott, gödröcskék jelentek meg a két orcáján. Maga volt a megtestesült ártatlanság és felhőtlen életöröm.

Tomas tökéletes ellentéte...

Most viszont forrt benne az indulat, ami – ha egyáltalán lehetséges – még vonzóbbá tette. Tomas azon kapta magát, hogy majd felfalja a szemével. Ijesztő, milyen elementáris erővel törtek rá az erotikus fantáziaképek. Legszívesebben rávetette volna magát a lány puha ajkára, és magához húzta volna törékeny testét. Bármilyen nevetségesen hangzott is, sajnálta, hogy nem azzal a céllal jött, amivel az első pillanatban megvádolta.

Már nem is emlékezett rá, mikor csókolt meg valakit utoljára. Vagy mikor érzett egyáltalán készletet ilyesmire. Persze nem volt ebben semmi meglepő, tekintve, hogy semmi másra sem emlékezett.

Ettől a gondolattól hirtelen olyan dühös lett, hogy legszívesebben azonnal megszabadult volna a lánytól. Nem akarta tudni, hogy került ide. Nem akart azon aggódni, megfázik-e. Nem akart szembesülni az ártatlan pillantásával. Legfőképpen pedig nem akart vágyakozni rá.

– Honnan ismeri Jaspert? – szegezte neki a kérdést rekedten. Nem csoda, hogy alig jött ki hang a torkán, hiszen két napja nem beszélt senkivel.

A lány nem válaszolt, láthatóan kényelmetlenül érintette a kérdés. Tomas érezte, hogy valamit el akar hallgatni előle. De vajon mit? Ő lenne Jasper legújabb hódítása? Nem valószínű. A barátját sosem vonzották az ilyen bájos, szégyenlős lányok.

– Jasper segített nekem elintézni valamit – tért ki a lány az egyenes válasz elől. – Vacsorázott már?

– Nem tartozik magára – morogta a férfi.

Csakhogy közben a gyomra is megkordult, és a lány is úgy nézett ki, mint akire ráférne egy kis

vacsora.

Zara leplezetlen kíváncsisággal nézett körül a rideg előszobában.

– Elég hideg van itt. És sötét.

– Talán mert én így szeretem.

– Legyen minden a lehető legbarátságosabb? – mosolyodott el a lány. – Egy valódi mizantróphoz van szerencsém?

– Nem vagyok embergyűlölő, csak sokat dolgozom, és nem szeretem, ha megzavarnak munka közben. És mint már mondtam, nincs szükségem bébiszitterre. Pláne nem egy zöldfülűre. Legjobb lesz, ha most már elmegy.

– Én is mondtam már, hogy nem vagyok olyan fiatal, mint gondolja. Már férjnél is voltam.

– De most már nincs férjnél?

– Nem működött a dolog.

– Sajnálom.

Tehát mégsem olyan tapasztalatlan, mint amilyennek látszik, gondolta Tomas.

Maga is meglepődött, mennyire felháborítja a gondolat, hogy valaki fájdalmat okozott Zarának.

Ezerszer is elátkozta Jaspert, amiért ilyen helyzetbe hozta. Kinyitotta a bejárati ajtót, majd azonnal be is csukta. Jég ugyan már nem esett, de zuhogott az eső, fújta a szél, és időközben annyira besötétedett, hogy a lány az orráig sem látott volna, ha a volánhoz ül. Semmiképp sem engedhette el ebben a viharban.

– Ma már nem tud elmenni. Túlságosan veszélyes ilyen időben vezetni.

Tomasnak már megint az a különös érzése támadt, mintha egyszer már elhangzottak volna a szájából ugyanezek a szavak. Gyűlölte ezeket az újra meg újra rátörő déjà vu-ket, mert soha nem voltak többek homályos benyomásnál. Mire megragadhatta volna őket, szertefoszlottak. Többnyire a legbanálisabb, legjelentéktelenebb részletek váltottak ki belőle ilyen hatást, akár csak most. Várt egy pillanatig, hátha ezúttal szerencséje lesz, és előbukkan valami konkrét kép az emlékezete mélyéről, de persze most sem történt semmi.

A kudarc még feszültebbé tette. Közelebb lépett a lányhoz, és nekiszegezte a kérdést:

– Ismerjük egymást?

– Nem – felelte a lány lesütött szemmel.

Teljesen letaglózta a saját jelentéktelensége. Tomas még csak nem is emlékszik rá!

Mégis mit várt? Tündérmesét? Egy délután, egy éjszaka és egy reggel. Ennyi volt. A férfi számára semmit sem jelentett, még annyit sem, hogy emlékezzen rá.

Zara tulajdonképpen nem hazudott, hiszen valójában tényleg nem ismerték egymást. Tomas nem tudott róla semmit, mégis feleségül vette.

2. FEJEZET

Két napig sem tartott, totális örültség volt, de megtörtént. Összeházasodtak...

Meg kellene mondania a férfinak az igazat, emlékeztetnie kellene a történetekre, de képtelen volt rá. Túlságosan megalázónak érezte a helyzetet. Azért jött vissza, hogy megmutassa Tomasnak, mennyire megváltozott. Azt akarta, hogy a férfi más szemmel nézzen rá, hogy lássa, már nem megmentésre szoruló kislány, hanem erős és sikeres nő, aki méltó partnere lehet.

Most már tudja, hogy butaság volt. Nem lett volna szabad idejőnnie.

Zara elindult a bejárati ajtó felé, de Tomas az útját állta.

– Itt marad éjszakára. Nem venném a lelkemre, ha baleset érné.

– Remek fényszórók vannak az autómon, ne aggódjon. Sokkal jobb, ha most rögtön elmegyek.

– Szó sem lehet róla!

A lány bezzeg nagyon is jól emlékezett Tomas kérlelhetetlenségére és határozottságára. Ha valamit a fejébe vett, véghez is vitte. Zara most is maga előtt látta, milyen ellentmondást nem tűrően hárította el annak idején a nagybátyja ellenérveit.

– Rendben, akkor mutassa meg, merre van a konyha – adta meg magát a lány. – Legalább hadd készítsek valami vacsorát, ha már így alakult.

– Nekem nincs szükségem semmire, de maga csak egyen. Biztosan megéhezett az úton.

Zara úgy érezte, már megint egyenlőtlenek az erőviszonyok. Ő kiszolgáltatott helyzetben van, a férfi viszont nem hajlandó semmilyen segítséget elfogadni. Nem nyugszik, amíg nem fordul a kocka! Legalább egyszer szeretné átélni, hogy nem ő a gyengébbik fél kettejük közül.

Elindult a férfi után a hosszú, hideg folyosón. Csak most tűnt fel neki, hogy Tomas alig észrevehetően sántít.

– A dolgozószobám az első emeleten van, a konyhát pedig arra találja – magyarázta a férfi. – Honnan utazott idáig?

– Északról.

Zara már bánta, hogy beleegyezett ebbe a lehetetlen akcióba. Hiszen Tomasnak egyáltalán nincs szüksége rá! Nem is értette, miért aggódik Jasper annyira a férfi miatt.

– Sajnálom, hogy kellemetlen helyzetbe került miattam – mondta a férfi. – Most magára hagyom. Később majd megmutatom a szobáját.

A konyha szép volt, és kínosan tiszta. Zara csak most jött rá, mennyire éhes. Főz valamit, aztán felhívja Jaspert. Ha egy kicsit átmelegszik, biztosan kitisztul a feje is. A kamrában alig talált valami ehető. A fagyasztóban felcímkézett dobozok sorakoztak – valaki bőven ellátta Tomast ennivalóval a következő néhány napra.

Most már végképp nem értette, miért ragaszkodott Jasper ahhoz, hogy ő idejőjön.

A hűtőszekrényben is volt két doboz készétel, a felirat szerint az egyiket tegnap este, a másikat ma délben kellett volna elfogyasztani. Ezenkívül mindössze egy üveg tej árválkodott a polcon. Zara végignézett a konyhapulton és a mosogatón – sehol egy vízcsepp vagy egy darabka morzsa. Ha Tomas főzött is valamit, alaposan feltakarított maga után.

Zara levetette a kabátját, aztán előhalászta a zsebéből azt a darab csokoládét, amit az útra hozott magával. Most örült, hogy nem ette meg vezetés közben. Egy rézlábasban felmelegítette a tejet, és belereszelte a csokoládét. Kevergetés közben eszébe jutott az az egy évvel ezelőtti reggel, amikor kávéfőzött Tomasnak, és azzal a citromtortával szolgálta fel neki, ami az első specialitása lett.

– Azért jött, hogy befektessen a kaszinóba. Nehogy elszúrd nekem, maradj szépen a háttérben! – intette Zarát a nagybátyja.

Mintha Zara valaha is az előtérbe tolakodott volna! A nagybátyja előszeretettel élte ki rajta a növekvő rosszkedvét. Zara igyekezett kitérni az útjából, de aznap szükség volt a képességeire.